

Sarkis Hatspanian: 2015'E 1 YIL KALA, YALANA KARŞI MÜCADELE BİR İNSANLIK GÖREVİDİR!

Posted on 27/01/2014

“Bir toplum gerçeklerden ne kadar uzaklaşırsa, gerçeği söyleyenlerden o kadar nefret eder!” George Orwell

Bundan sadece birkaç gün önce değerli bir dostumun iletmiş olduğu bir [linkte](#) Vahap Işık imzasıyla yayınlanan “Kürdlerin Hrant Dink'i: Sehîde İbo” başlıklı bir yazı okudum. Yaklaşık 1900 kelimedenden oluşan bu yazının temelini oluşturan Ermeni halkı ve onun günümüzde sahip olduğu Ermenistan devletine karşı bu denli düşmanca, kin dolu ve akla-vicdana sığmaz YALAN'la harmanlanarak sunulmuş UYDURMA bilgilerin birarada olmasından bir insan olarak bayağı ürperdim diyebilirim.

Ermeni halkının yiğit evlâdı Hrant Dink'i 1968'den beri yakinen tanımış, O'nunla aynı okul sıralarını paylaşmış ve O'nun doğup-büyüdüğüümüz topraklarda enva-i türden haksızlıklara karşı vermiş olduğu onurlu mücadelesini günü gününe bilenlerden biri olarak, Ermeni halkına böylesine fütursuzca saldıran, başlığı kadar kökü yalan bir yazıda değerli insanımızın adının bu kadar basiretsiz ve pervasızca kullanılmış olmasının insanlığa sığmayan bir eylem olduğunu ve bununla O'nun değerli anısına hakaret edildiğini düşündüğümünden de YALAN'I YALANLAYAN bu yazıyı kaleme aldım.

Sözlüklerdeki tanımlamalara istinaden İNSANLIK:[1.İnsan olma durumu, 2.İnsanca davranma, 3.Doğru dürüst insana yakışır durum, adamlık, 4. İnsanı insan yapan, insanın doğasını oluşturan niteliklerin hepsi, 5. İnsanın değerini, saygınlığını veren öz, insana

yaraşır yaşama ve düşünme ilkesi, 6.İnsanı sevme, insan sevgisi, 7.İnsanlık etmek, insana yaraşır biçimde davranmak] anlamlarının hepsini ayrı ayrı veya birarada taşımak demektir.

Vahap Işık imzalı yazıda İNSANLIK sözünün saydığım anlamlarından ne yazık ki hiç ama hiçbiri yoktur.

Ermeni halkının hedef alınarak mağduru olduğu insanlığa karşı işlenen soykırımın yüzyılı 2015'e 1 yıl kala, hayatta kalan Ermenilerle, varolan Ermenistan devletine böylesine kin kusan bir yazıyı kaleme alıp yayınlayan bu şahıs, baştan başa asılsız, uyduruk yalanlardan oluşan yazısında YALAN'ı o kadar destûrsuz kullanmış ki, hemen her paragrafı yalanla harmanlı bu "kelimeler yığınınını" insani vicdan süzgecinden geçirmeye kalkacak olsam, altında birşey kalmayacağını bilmenizi isterim ! Ancak, taşıdığım değer yargularının elverip, kabullenemediği bu "nefret söylemini" merceğimin altına almadan önce YALAN sözcüğünün sözlük anlamını da dikkatinize sunmayı istiyorum. YALAN:[1.Aldatmak amacıyla bilerek ve gerçeğe aykırı olarak söylenen söz, 2.Gerçek olmayan, asılsız, uydurma] anlamlarını taşıdığından, kaleme aldığım bu yazının yapılanı YALANLAYAN, yani [1.Söylenen, söylendiği iddia edilen bir sözün, yazı ve yorumun yanlışlığını söz veya yazıyla düzeltme, tekzip etme, 2. Böylesi söz ve yazının gerçek olmadığını, yalan olduğunu bildirme, açıklama hali] niteliğinde olduğunu belirtmeliyim.

Öyleki, en başından yalanı yalanlama işine başlayayım artık !...

Vahap Işık'ın "Kürdlerin Hrant Dink'i: Sehîde İbo" yazısına başlık olarak seçtiği ibare gerçekte 0,0001 derece dahi ilişkisi olmayan, olamayacak bir yalandır, çünkü Hrant Dink ile adı anılan Sehîde İbo'nun "çok ama çok arzulanıp da, en zorlama metotlara başvurulsa bile" ortak sayılabilecek tek bir yanı yoktur. Sehîde İbo çocuk hastalıkları mütehasısıdır, Sovyet Sosyalist Ermenistan Cumhuriyeti'nde yaşayan binlerce meslektaş gibi "Hipokrat Yemini"ne sadık doktorlardan biri olarak tüm mesleki hayatını sağlık sorunu olan hasta çocuklara adanmış ve sıradan bir vatandaş olarak neredeyse yetmişine merdiven dayayana dek, ne

devlet organlarıyla, ne işyeri veya oturduğu mahalledeki komşularıyla, ne de herhangi başka bir alanda, rutinden sayılacak olası küçücük bir sorunla bile hiç karşılaşmadan, sessiz-sedasız, başağrısız yaşamıştır. Bir doğa aşığı olan bu mütevazi insan gençlik yıllarından beri dağlara, ovalara, nehirlere, ağaçlara, kuşlara, vs. adanmış duygusal şiirler yazmış olup, hayatı boyunca tek defalığına olsun, kişisel, toplumsal, sosyal, politik, etnik, inançsal, fikirsel, vb. türünden herhangi bir sorunla karşılaşmamış, fiziken veya ruhsal bir ezgi ve baskıya uğramamış, yazdığı şiirler, anlatı ve derlemeleri de arzusu gereğince hep ve her zaman problemsiz yayınlanmış bir insandır.

Hrant'ın kalleşçe öldürülmesiyle uzak veya yakından bir benzerlik, miniminnacık da olsa ihtimal dahilinde bir paralellik olmadığı gibi, Sehîde İbo'nun yıllar yılı çalıştığı hastahane odasındaki katlinin en muhtemel nedenlerinden biri olarak, S.S.Ermenistan Cumhuriyeti'nde yaşamış ve yaşayan yediden yetmişe onbinlerce (Y)Êzîdî insanının ağızdan ağıza sözlü olarak aktardığı birkaç versiyondan en yaygınının, kendisi gibi bir çocuk hastalıkları uzmanı olan evlâdının mutsuz bir evlilik sonrası aile geçimsizliği yüzünden dünürler arasında vuku bulan kırgınlık-kırgınlık ortamında, feodal toplumlara özgü ilişkilerin hüküm sürdüğü 'soy-aşiret-sülâle' yaşam biçiminden kaynaklanan ananelerin sebebiyet verdiği hırs dolu bir intikam eylemiyle, sıradan diye tanımlanan bir cinayete kurban gitmiş olduğu söylemidir.

Sözkonusu yazının hemen her paragrafında, kurulan her cümlede yalan metastazı o kadar sık rastlanıp, "Deveye demişler boynun niye eğri, nerem doğru ki" halk sözünü hatırlattığı halde, o yalanlardan sadece belli başlılarına değinmekle yetinerek, değerli okurların akıl ve vicdanına duyduğum saygı ve sorumlulukla onları, geri kalmış toplumlara özgü "BİLGİ SAHİBİ OLMADAN FİKİR SAHİBİ OLMA" bulaşıcı hastalığının zararlı mikrobuna karşı savunma görevini de üstlenerek, görülmemiş bir dil-tarih-coğrafya cehaleti örneği teşkil eden bu talihsiz yazıdaki uydurma, yalan ve yanlışlar üzerine parmak basarak göstermek, ve bununla birlikte pek doğal olarak asıl varolandan, yaşanmış ve yaşanmakta olan gerçeklerden, dilsel, tarihsel ve coğrafi gerçeklerden bahsetmek istiyorum.

Vahap Işık, “Kürdlere göre; Jirîn-Qarxûna jorîn... Ermenistan Devletine göre ise Eçmiedzin kentinin Gratatê köyü” derken, bir yerine birkaç yanlışı birarada yapmaktadır, çünkü; Ermenistan’ın işgal altında bulunan batısındaki binlerce yerleşke örneğinde olduğu gibi doğusunda da yerleşim isimleri onu kuran, geliştiren, yaşatan halkın dilinden, somut olarak bu köyün adı gibi, yani Ermenice’dir. Bir köyün ismi, ‘Kürdlere göre’ veya ‘Ermenistan devletine’ göre olmaz, olamaz ve öyle de değildir zaten... bu bir, Jirîn (Aşağı), Jorîn (Yukarı) anlamını taşıdıkları ve bir yer de hem aşağı, hem de yukarı olamayacağından makalede Sehîde İbo’nun doğduğu köy olarak belirtilen ‘Jirîn-Qarxûna jorîn’ de bir cehalet göstergesi olarak Aşağı-Qarxûn-Yukarı’ ismiyle anılmıştır. Genelde Doğu Ermenistan’da yaşayan (Y)Êzîdîler, özelde değerli insan Sehîde İbo’nun yaşamıyla ilgili bilgileri, aynı verdiğim köy ismi örneğindeki gibi sırf “aşağı-yukarı” olan makale yazarının, ne onun Verin Khatunarkh adlı şimdi de varolan bir Ermeni köyünde doğduğundan, ne bu köyle hiç bir ilgisi olmayan Ğarğun-(Qarxûn)’un (Y)Êzîdîlerin ziyaret olarak kullandıkları ve ilk mezarlıklarının bulunduğu Ermeni Çırarat köyü olduğundan ve ne de Eçmiadzin kenti yakınları veya uzağında Gratatê adlı bir köy bulunmadığından haberi yok besbelli !

Bu yanlışının hemen ardından onun “Kürdün köyüdür” söylemindeki zırlayan yalanına gelince, bir köyün kime ait olduğunun hiç tartışılmaz tek ölçütü de, ispatı da, o köyün mezarlığındaki mezarların tarihi, yani dünyamızdan göçen insanların anısına koyulan taşların yaşıyla ilgili bilgilerdir. 1918 yılında, değerli bir Ermeni halk kahramanı olan komutan Antranik’le, yiğitliği dillere destan (Y)Êzîdî Cihangir Ağa’nın, omuz-omuza vererek, Türk ve Kürt başıbozuklarıyla ölüm-kalım mücadelesine girip, çarpışa-çarpışa Araks nehrini geçerek Ermenistan’ın doğusundaki topraklara ulaşip, yerleşen kader ortağımız, dost (Y)Êzîdî halkının Sehîde İbo evlâdının da 1924 mayısında doğmuş olduğu Verin Khatunarkh köyü bilinmeyen tarihlerden bu yana varolagelmiş bir Ermeni köyüdür. Sadece 1920 yılı sonrasında bu köye varıp, yerleşik yaşama geçen (Y)Êzîdîlerin ilk mezarı da doğal olarak sadece bu tarih itibarıylaadır. Kaldı ki köyün Ermeni mezarlığındaki kutsal taşların birkaç yüzyıllık olması gerçeğinin yanında, yerleşkenin Surp Nışan adlı Ermeni kilisesinin inşa tarihi de 1887’dir. Öyleki bu köy, Vahap Işık’ın ata-dedeleri henüz dünyaya gelmemişken

Ermeniler tarafından kurulmuş bir yerleşim yeri olduğundan, onun sırf öyle arzuladığı için söylediği gibi “Kürdün köyü” değil, bir “Ermeni’nin köyüdür” ! Öyleki, “Yalancının mumu yadsıya kadar yanar” sözüne istinaden ortaya atılan bu yalanla, yalanın sahibi hakkındaki düşünceleri, takdirinizle siz, değerli okurlara bırakıyorum.

Gelelim, onun ‘1915 felaketi’ olarak adlandırdığı Ermeni soykırımıyla ilgili “acıyı yarıştırmak olmaz” timsah gözyaşlarını aratmayan ifadelerinin hemen ardından, insanlığa karşı işlenmiş olan soykırım suçunun Ermeni mağdurlarından yaşamını milyonda bir mucizeyle sürdürmüş ve Batı Ermenistan’ın işgali sonrasında dünyanın dört bir yanına dağılmış olarak yaşayan evlâtlarının şimdiki nesli, yani Diaspora Ermenilerinin kendi acılarından “bahsedip-konuşmalarını, parasız olmadıklarını, lobi olduklarını” mevzu bahis edip, son bir-iki haftadır gündemimizi meşgul eden Bese Hozat’a okutulan KCK açıklamasındaki mantığın(!) ardına gönüllü takılarak, insanlarımızın yüzyıllık adalet arayışının haklılığını alaycı tavrıyla küçük göstermeye yeltenen Vahap IŞIK’ın, “Onlar bizlerin konuşulmazları.. Onlar bizlerin bahsetmedikleri.. Onlar diasporasızlardır. Onlar parasızlar ve de sofradaki yerleri haram sayılanlardır, onlar bırakın Lobi’yi evlerinde doğru düzgün bir odası bile zor olanlardır” sözleriyle birkaç satır önce ifade ettiği “acıyı yarıştırmak olmaz” sözlerinin tam aksine bal gibi de yarıştırmaya kalkışıp, kapanmayan yaramıza tuz bastığı yetmiyormuş gibi, Ermeni halkının kelimelerle anlatılmaz acısıyla dalga geçercesine, halkımızın yüzyıllık acısı 1915’i “bütün komşuların birbirini kestiği bu korkunç kargaşa, ... kardeşin kardeşi bıçakladığı bir zaman” tanımlamasıyla ne denli rencide ettiğinin sanki farkında değilmişçesine, utanmaz-arlanmazlığını daha da ileri götürerek, günümüz haritalarında bağımsız politik bir birim olarak varolan Ermeni devletini “onlar Ermenistan’da azımsanamayacak bir nüfusa sahip olanlar ve orada her an vurulabileceklerdir, onlar iki defa Kürd doğan ve de öldükçe öldürülenlerdir” sözleriyle, 1915 soykırımının kurbanı halkımızın Doğu Ermenistan’da yaşayan evlâtlarını hani “ne kurbanı yahu ?” edalarıyla, “bunlar basbayağı cellat” diye hedef gösterme maneviyatsızlığına vardırıştır.

“T.C.” gibi faşist bir devletin Vahap Işık adlı maneviyat yoksunu olduğu kuşku götürmez bu

vatandaşının, Türk hükümetlerinin salt yalana dayalı ırkçı eğitim-öğretim çemberinden geçirildiği yıllarda bilinçaltına şırıngalanan Ermeni düşmanlığının bariz göstergesi olan yazısını böylesine ırkçı bir düşünceyle kaleme almasının, “2015’e doğru” eli-ayağı tutuşan Ankara’nın yüzyıllık derdine derman olma çabalarının temelinde eminim, öz dedelerinin muhtemelen Batı Ermenistan ve Kilikia’da Ermenilere yapılan soykırıma fiilen oldukça aktif bir katılım göstermiş olmalarından dolayı, bu soykırımın sonuçlarından yararlanmış yığınlardan olmalarının en kuvvetli ihtimal olduğu gerçeği, yani “suçluluk kompleksi” yatmaktadır mutlaka ! Ancak konumuz, sözkonusu ırkçı makalenin uyduruk yalanlarını yalanlamak olduğundan, 1915 soykırımının sonuçlarından biri olarak bilfiil işgal edilen Batı Ermenistan’ın önemli bir parçasını, yani binyıllardan beri Ermeni halkının anavatanı olup, eşsiz uygarlıklar yarattığı ve esaret altında olduğu için de tüm dünya Ermenileri tarafından kutsal sayılan atatoprağını sınır boyu anlamını taşıyan Serhad adıyla anıp, “Kürdün vatansızlığı çölde yaşayan bir Berfîn’in kaderidir ve Jirîn köylüleri Serhad’ı özlüyordu, Ağrı Dağı’ndan Van Gölüne kadar özlüyordu” söylemiyle Ermenilerin ulusal özlem ve hisleriyle oynayarak yaptığı ırkçılığın bir ucunu Ruslara da yönlendirerek yeltendiği “gizli ırkçılık” denemelerine değineyim.

Vahap Işık’ın yazısına istinaden büyük bir aydınlanma ve modernleşme arzusuyla yanıp-tutuşan bir halkın, eğitim-öğretim isteminin önüne bilinçli olarak set çekildiği intibasını edindiğim “Ermenistan’a geçen Êzîdi Kürdler yazdıklarını çoğaltmak isterler, lakin bütün matbaalar Rus Devletine aittir ve bir Kürd’e bu hakkı tanımaları, hem de Osmanlı’ya karşı geri çekilmek zorunda kalmalarına sebep olan bir halka karşı bu hakkı tanımaları çok zordur. Okuma ve yazmanın az olduğu bir halktan doğmak ne kadar zor ise, kitap basmak da o kadar zordur ve bütün kitapların Rus Anayasasını pekiştirmesi gerekmektedir, durum buyken bir Kürdün tarihini not altına alması dili koparılmış bir bülbülün şakırdamaya çalışması gibidir, ancak Kürd başarır” anlatımında “hem de Osmanlı’ya karşı geri çekilmek zorunda kalmalarına sebep olan bir halka, Kürd’e bu hakkı tanımaları” söylemiyle Kürtlerin, olsun İttihatçı, olsun Kemalist ırkçı güçlerle nasıl elele vermiş olduğunun itiraf edildiği tarihsel gerçeğin dile getirildiği ibare dışında geriye kalan “kelimeler yığını” hiç yorulmadan

peşpeşe söylediği yalanlardandır.

Yaşam biçimi olarak geçimini yüzyıllar boyu hayvancılıkla sağlayagelmiş ve bu durumunu günümüz Ermenistan Cumhuriyeti'nde de yine aynı uğraşla iştigal ederek sürdüren (Y)Êzîdîlerin ezici çoğunluğu, insani uygarlığın “olmazsa olmaz” gerekliliği, okuma-yazma, defter-kitap, okul-eğitim ocağı, kitap yazmak-kitap basmak gibi bir gelişimin 1920 yılı sonrasında vatandaşı oldukları S.S.Ermenistan Cumhuriyeti devletinin onlara sunduğu eğitim olanakları sayesinde gerçekleştiğini burada mutlaka kaydetmek gerekiyor. Ve fakat “Ermenistan’a geçen Êzîdi Kürdlerin yazdıklarını çoğaltmak istediklerine dair tarihsel tek bir verinin bulunmaması gibi, Ermenistan’da hiç bir matbaanın Rus devletine ait olmadığı da bilinmelidir. Bir Kürd’e bu hakkı tanımaları, hem de Osmanlı’ya karşı geri çekilmek zorunda kalmalarına sebep olan bir halka karşı bu hakkı tanımaları kesinlikle zor değil, tam aksine belki de en arzulanandır. Okuma ve yazmanın az olduğu bir halktan doğmak ne kadar zor ise, o halkın cahil kalmaması, eğitilmesi için kitap basmak da bir o kadar gerekli olduğundan ve kitapların hiçbir Anayasayı pekiştirmesi gerekmediği için de, değerli Ermeni aydını Hagop Ğazaryan’ın 1921 yılında Êzîdiler için özel olarak hazırlayıp, yayınladığı “Şems” (Güneş) adlı okul kitapları sayesinde bu tarih Êzîdilerin ilköğretim hayatının başlangıç tarihi oldu. Bunu, 1923, 1926, 1929-1930, 1932, ve ... ardı arkası kesilmeden basılan çeşitli eğitim kitapları, sözlük, hikaye, şiir, roman, dergi, gazete derken, devlet radyosunda programlar, müzik ve halk dansları gruplarının yaratılması izledi ve durmak bilmeyen bu süreç sayesinde de mazlum bir halkın aydınlanma tarihi yazılmış oldu vesselam ! Öyleki, bir Kürdün tarihini not altına alması, dili koparılmış bir bülbülün yeniden şakırdamaya başlaması, ne S.S.Gürcistan, ne de S.S.Azerbaycan Cumhuriyetleri’nde değil, 1920-1991 yılları arasında Sovyet Sosyalist, 1991-2014 yılları arasında da bağımsız Ermenistan Cumhuriyeti’nin aktif çabaları sonucunda gerçekleşti.

Sunduğum bu tarihsel verilerin gerçekliğiyle ilgili zerre kadar kuşku duyan vefa duygusundan yoksun olanlara burada sadece birkaç cümlesini alıntıladığım, değerli araştırmacı yazarı Prof. Dr. Verjine Sivaslıyan’ın Belge Yayınları tarafından birkaç ay önce

Türkçesi de yayınlanan 1071 sayfalık “ERMENİ SOYKIRIMI – Hayatta Kalan Görgü Tanıklarının Anlattıkları” kitabının 280-281.inci sayfalarında yeralan “Khanuma Cındi Calil’in Tanıklığı”nı okumasını öneririm.

“...1912’de Kars’ın Gızılğula Köyü’nde doğdum. Biz Ermenilerle içli dışlıydık. Hatta babam Ermenice konuşurdu. Sülalemizde 57 kişi vardı. O büyük sülaleden sadece ben hayatta kaldım. Babamın Rızgo isimli bir erkek kardeşi vardı; diğer erkek kardeşinin ismi ise Garo’ydu. Amcam Said de Ermenilerle çok iyi ilişkiler içerisindeydi.

1918’de biz de Ermenilerle birlikte Êzîdiler olarak Kars’tan göç ettik; Göç yolunda Türkler bizi takip ediyorlardı. Arkamızdan gelip rastladıkları insanları öldürüyorlardı. Ermeni, Êzîdi birbirimize karışmış, geride bir sürü ceset bırakarak kaçıyorlardık. Ama bugüne kadar hatırladığım bir köprü var; orda Türkler üstümüze saldırıp hem Ermenileri hem de Êzîdileri öldürmeye başladılar. Orda babamı ve annemi de tüfekte vurup öldürdüler. Amcam beni ve kendi oğlu Kamel’i yanına aldı; yürüyerek Aşarak’a vardık.

Tarihler 1920 yılını gösteriyordu. Aşarak’ta, müdürü Alikhan isimli bir Êzîdi olan bir yetimhane vardı. Ama o bize sahip çıkmadı; “elinizde belge yok” dedi. O yetimhanede hem Ermeni vardı, hem Êzîdi; hatta Türk bir çocuk bile vardı. Amcam bizi bırakıp gitmişti. Biz, ben ve Kamel yetimhanenin dışında kaldık. Gece duvarların dibinde uyuyor, gündüz ise dilenerek varlığımızı sürdürüyorduk. Ne yapalım ? Açtık; ekmek topluyorduk. Orda Sofi-Tsalo adı verilen bir kadın vardı. O bir gün beni yanına çağırdı ve şöyle dedi: “Sen kız çocuğusun; dilencilik yapma. Gel, ben sana avlumda bir yer vereyim.” Onun Vardan, Tigran isimli oğulları ve Arpenik isimli bir kızı vardı. Sofi-Tsalo onlardan Êzîdi Alikhan’a göstermek üzere bir belge getirmelerini rica etti. Oğulları da isteğini yerine getirdiler. Alikhan bizi yetimhaneye kabul etti. Allah Sofi-Tsalo’ya rahmet eylesin, zira biz onun sayesinde hayatta kaldık. Bir gün büyük Ermeni yazarı Hovhannes Tumanyan, kızı Nıvart’la birlikte Aşarak’a, bizim Êzîdi yetimhanesine geldi. O, Ermenilerle Êzîdiler arasında ayırım yapmıyordu.

1926'ya kadar o yetimhanede kaldım; sonradan Yerevan'a geldik; bu olay 1929 yılında cereyan etti. Yerevan'a gelen yetimler Eğitim Bakanlığı'na başvuruyorlardı. Orda iyi kalpli bir Ermeni bize çok yardım etti; o bize: "Biz sizi gökte ararken yerde bulduk. Başkan Ağasi Khancıyan Êzîdiler için bir teknik okul açtı. Sizi oraya göndereyim; eğitim alın" dedi.

Ben de Êzîdi Teknik Okulu'na gittim. Okula tayin edilen ilk müdür Casıme Calil'di. Orada öğrenim gördüm. Sonra da Casıme Calil'le evlendim. Öyle ki, Ermenilerin yardımıyla ve onların sayesinde kurtulduk; ev-bark sahibi olduk. Allah bize yardım eden iyi kalpli o Ermenilere rahmet eylesin. Çocuklarım Ermeni eğitimi aldı. Ordikhan ve Calil tezlerini verdiler; bilimsel ünvanlar elde ettiler; müzisyen olan kızım Cemile'nin kendisi de iyi ve akıllı çocuklar yetiştirdi."

Vahap Işık'ın yazdıklarıyla karşılaştırılsın diye sunduğum bu satırlarda dile getirilen reddedilmez gerçeklerin onun suratında şakırdayan bir tokat olduğundan pek emin olarak, anlatımlarında ısrarla belirtmek ihtiyacını hissettiği "...Kürdler'in din ayrımı yapmadan bir arada yaşadığı Müslüman ve Ezîdî bir köy, ...Kürdler'in birliği, ...bütün Êzîdiler iki defa Kürd'tür, ...onlar iki defa Kürd doğan, vs. vs." türünden söylemler sonrasında içindeki zehir kusarak "Ermenistan Devleti Êzîdi Kürdler ile diğer Kürdler'in hiçbir zaman bir rüyada bile buluşmalarını istemiyordu" sonucuna vardığı yalanlarına, SSCB/SSEC tarihinin kuruluş ve yıkılış yıllarından vereceğim iki örnekle kısaca değinmek isterim.

Yıl 1923, günlerden 3 Ağustos... Aragatz'da "Ermenistan (Y)Ezîdîleri 1. Kongresi" toplanır.

Yıl 1926, SSCB bünyesi genelinde yapılan ve etnik aidiyetlerin de belirtildiği ilk nüfus sayımı sonuçlarına göre, S.S.Ermenistan Cumhuriyeti'nde 12 bin civarında (Y)Ezîdî'nin yaşadığı kaydedilir.

Aynı yılın 20 nisan günü Yerevan'da "Ermenistan (Y)Ezîdîleri 2. Kongresi" toplanır.

Bundan bir ay sonra, (Y)Ezîdîlerin kongre çalışmalarından etkilenen Kürtlerin de, 23 Mayıs günü Abaran bölgesinin Dzağkahovit köyünde ilk “Ermenistan Kürtleri Kongresi”-ni toplamış olduğu bilinen tarihsel olaylardır.

Yıl 1989, günlerden 30 Eylül... Yerevan’da “Ermenistan (Y)Ezîdîleri 3. Kongresi” toplanır ve katılan delegelerin oybirliğiyle aldığı karara istinaden SBKP Genel Sekreteri Mikhail S. Gorbaçov ve SSCB/SSEC devlet yöneticilerine resmen başvurarak Ezîdîlerin özgün bir halk olarak tanınması isteminde bulunur. Kongre sonrası Ermenistan (Y)Ezîdîlerini temsil eden bir delegasyon Moskova’da SBKP Politik Büro üyeleriyle görüşür. Bu istemin akabinde yapılan SSCB tarihinin resmi son nüfus sayımında S.S.Ermenistan Cumhuriyeti’nde 51 bin 900 Ezîdî, 3 bin 25 Kürt yaşadığı kayıtlara geçer.

Yıl 1990, günlerden 3 kasım... Yerevan’da “(Y)Ezîdîlerin Sesi” adlı derginin ilk sayısı yayınlanır. Daha sonra “(Y)Ezîdîkhana” adını alan dergi günümüze kadar da düzenli olarak yayın hayatını sürdürmektedir.

Yıl 1990, günlerden 19 kasım... Yerevan Radyosu’nda (Y)Ezîdîlerin de bir ilk olarak günlük yayın hayatına başladığı gün olarak tarihe geçer.

Bundan tam 91 yıl önce V.İ.Lenin’in liderliğinde, J.V.Stalin’in Halklar Komiseri olduğu bir dönemde, “...Kürdler’in din ayrımı yapmadan bir arada yaşadığı Müslüman ve Ezîdîlerin ...Kürdler’in birliği”-nin aksine neden “bir yerine iki defa Kürt doğan, Kürt olan” Ezîdîlerin ayrı, Kürtlerin ayrı kongrelerde bir araya gelerek, toplanıp, birbirlerinden bağımsız olarak örgütlenmeleriyle, nüfus sayımlarında ayrı-ayrı yazılıp kaydedilmelerinden tutun, bundan 25 yıl önce yapılan kongre ve SSCB/SSEC tarihinin en son nüfus sayımlarında da gene ayrı-ayrı yazılıp kaydedilmeleri herhal “SBKP ilk genel sekreteri V.İ.Lenin, sonraki genel sekreter J.V.Stalin ve son genel sekreter M.S.Gorbaçov’un Ermeni ajanı” olmalarıyla açıklanır olsa gerek ! Aksi halde “Ermenistan Devleti’nin Êzîdi Kürdler ile diğer Kürdler’in hiçbir zaman bir rüyada bile buluşmalarını istemediği” lolosunu, 21. yüzyıl insanının gözlerinin içine baka

baka zorla da olsa ille yutturmaya çalışması, sadece mizah dergilerine konu olabilir sanıyorum.

Ancak Vahap Işık'ın Ermeni halkı ve devletine karşı duyduğu kinle, kustuğu zehir bu kadarla da sınırlı kalmıyor. O, 1987 sonu, 1988 başlarında yükselen ve o zamana dek ne SSCB, ne de dünya tarihinde benzeri hiç olmamış, bir devletin vatandaşlarından üçte birinin aynı amaç etrafında tek yumruk olduğu Karabağ hareketinin tarihsel hak, hukuk ve adalet istemiyle gerçek bir halk hareketine dönüşmesi ertesinde, sivil halk katmanları temelinde, silahlı direniş güçleri olarak örgütlenişine, Ermeni halkının en yiğit evlâtlarının gönüllü olarak ölümü kucakladığı Karabağ özgürlük mücadelesine ırkçı Azerbaycan devletinin, Sumgait, Bakû ve Kirovabat'ta yaşayan Ermenilere yaptığı kanlı katliam/pogromlarla cevap vermesinden sonra, Karabağ'da savunmasız Ermeni köylülerini soykırımdan geçirme arzusunu onun kursağında bırakan Ermenistan Cumhuriyeti'ne "Ermenistan Devleti Karabağ'da Kürd öldürüyordu" asılsız uydurmasıyla saldırması, söyleyebileceği tüm yalanların en kuyruklu olmasının yanında, o onurlu mücadelede Ermeni kardeşleriyle aynı kaderi paylaşarak, elinde silah Karabağ'daki masum halkın özgürlük kavgasına gönüllü olarak katılan, yüzlerce (Y)Ezîdî evlâdından şehit düşmüş onlarcasının kutsal anısına, hafif veya ağır yaralanan harp muhriplerine, savaş alanında can verip-vermedikleri dahi bilinmeyen, vücutları bulunamadığından şimdiye dek mezarları dahi olmayan, isimleri halen kayıp listelerinde bulunan ve Azerbaycan zindanlarında esaret altında bulunmaları kuvvetle muhtemel sapına kadar namuslu ve dürüst, erdem sahibi birçok insanın temsil ettiği tertemiz değerlere de onursuzca saldırma anlamını taşımaktadır.

Fakat tüm bunlardan da çok daha alçakçası ve namussuzcası, doğduğu günden itibaren katilinin bilinip-bulunmadığı meçhul bir cinayete kurban gittiği 1991 yılının o kara gününe kadar, bulunduğu her, ama her yer ve ortamda hep sevgi ve saygıya lâyık görülerek yaşamış, biyografisiyle şiirleri şimdi de Ermenistan Bilim ve Eğitim Bakanlığı'nca ilkokuldan lise son sınıf öğrencisi (Y)Ezîdî çocuklar için hazırlanan ders kitaplarında yer alıp, ölümsüzleştirilmiş, anısı hep canlı tutulmuş, değerli çocuk hastalıkları doktoru Sehîde İbo'yu

“öldürmek için Vatansever Milliyetçiler görevlendirilmişti” ve “yer Erivan’dır, zaman ise Kürdün 1915’i. Kürdün ahı bütün Erivan semasını doldurdu. Erivan’da Ermeni bir Oğün Samast, Ermeni Milliyetçisi ve de Resmi Devletin ileri sürdüğü biri Profesör İbo’yu öldürür” yalanını yayacak kadar alçak olabilmek, bu kadar düşebilmektir.

İkinci Dünya savaşında milyonlarca insanın katlinden sorumlu A.Hitler’in baş propagandisti Goebels faşistinden bellediği “Yalan söyle, olabildiğince büyük yalan at ve o yalanı sürekli tekrar et, izi mutlaka kalır” metodu dışında hiçbir sığınağı olmayan Vahap Işık’ın, Sehîde İbo cinayetiyle ilgili bilmediği çok önemli bilgilerden en önemlisi herhalde bu cinayetin incelemesini yürüten S.S. Ermenistan Cumhuriyeti Başsavcılığının bu dosyadan sorumlu en yüksek dereceli birimi “Önemli Vakalar Müfettişliği Masası”nın şefi olan devlet memurunun bir Ermeni değil, değerli doktorun dul kalan sevgili eşi Naze Broyan’ın öz kardeşi Temur Lışoye Broyan, yani merhumun özbeöz kayını olduğudur. Bu önemli bilgi dışında ancak, ondan çok daha fazla önem arzedeni ise, Cumhuriyet Başsavcılığının cinayeti araştırıp-inceleyen biriminin başında, yani en yüksek derecedeki yetkili insan olarak bulunan Temur’un diğer iki kardeşinden Tital’ın SSCB’nin başkenti Moskova’da “KGB - Önemli Vakalar Masası”, Cemal’in ise Yerevan’daki KGB’nin “X Birimi”nde pek uzun zamandır çalışan pek güvenilir kadrolarından olduğudur. Ve sözü edilen bu kardeş de öz bacısının eşi Dr. Sehîde İbo cinayetinin incelendiği sıralarda, olayın bir an evvel açıklığa kavuşturularak aydınlatılmasında aktif yer alan profesyonel kadroların şefliğine getirilmek amacıyla, KGB’deki görevinden Cumhuriyet Savcılığı’nın “Kadrolar Masası”na transfer edilmiştir.

SSCB’de KGB gibi gizli servis teşkilatı olan bir devlette Sehîde İbo cinayetin aydınlatılması için yaşlı ailenin ikisi Yerevan, biri Moskova’daki üç üyesinin olası-olmayası tüm ama tüm bilgilere ulaşmasının önünde hiçbir engelin bulunmadığı şartlarda, içine insani yürek de konularak “ince elenip çok sık dokunan” bu kriminal dosyanın hiç bir bulguya ulaşılmaması nedeniyle dondurulup arşive yollanmasından haberi bile olmadığından emin olduğum Vahap Işık’ın yarın-öbür gün merhumun eşinin üç kardeşini de “Meçhul cinayeti işleyen katilin işbirlikçileri” olarak sunacak kadar zırvalayabileceğini de tahmin edebiliyorum. Münecim

ve falcılara mahsus edalarla aslı astarı olmayan, kökü yalan uydurmalarını ırkçı söylemler eşliğinde yazıya dökerek, Ermeni halkına ve onun değerli evlâdı Hrant Dink'in ölümsüz anısına uygunsuz göndermelerde bulunarak görülmemiş bir saygısızlıkta bulunup, S.S.Ermenistan Cumhuriyeti'ni "katil devlet" ilân etmesi bence, 2015'e 1 yıl kala, "T.C." devleti 'Özel Harp Dairesi tarafından Ankara'da yazılan senaryolardan birinin bu gibiler için öngördüğü rolü, dedeleri muhtemelen Hamidiyeci olan, aynı Ogün Samast örneğindeki gibi "derin devlet" birimlerinin istedikleri zaman, istedikleri gibi kullanabilecekleri bir Kürt'e biçmesinden daha uygun birşey olamazdı' düşüncesindeyim.

"T.C."-nin Ermeni soykırımının yüzyılı 2015 için gördüğü gizli tutulan hazırlık planlarında neo-Hamidiyeci Kürt kimlikli kişilerin kullanılmasının ardında yatan asıl nedenin ne olduğu hakkında kafa yorma niyetinde olacak tüm iyi niyetli insanlara önerim, Ermenistan'ın başkenti Ani'nin işgalinden bu yana her Ermeni-Türk ihtilaf ve/ya sorununda, kimlerin, ne gibi bir duruş sergiledikleri hakkında ellerini vicdanlarına koyup, etraflıca düşünmeleridir. Yakın geleceğimize dair, yüksek sesle düşündüklerimi kaleme aldığım kaygılarımın değer yargılarının merkezine ÖNCE İNSAN'ı yerleştirenlerce paylaşılacağından ve hepimizin ortak olarak sahip olmasını arzuladığım yarınlarda, onurlu insan duruşunun sadece ve sadece tarihsel gerçekler, reddedilmez doğrular temelini pek sağlam olarak kazılıp, üzerinde inşa edilecek binayı hep birlikte kurmayı becerip-sahiplenebilmemiz halinde mümkün olduğuna dair inancımı koruyor, bu bağlamda 2015'in insanlaşma evrelerini tamamlayamamışlar için bir milat olmasını umuyorum.

Saygılarımla,

Sarkis HATSPANIAN

Yerevan, 27 Ocak 2014

DOĞU ERMENİSTAN

P.S. Esefle karşıladığım “Kürdlerin Hrant Dink’i: Sehîde Êbo” başlıklı ırkçı yazının, Yervant Özuzun, Murad Mıhçı, Aris Nalcı, Arat Saadetyan gibi Ermeni insanların imzalarını taşıyan yazıların da pek sık yayınlandığı www.demokrathaber.net adlı sitede asılması sonrasında onların bu makaleyle ilgili reaksiyonlarını bilmediğim için, bu uygunsuz durum hakkında şimdilik yorum yapma olanağından yoksun olmanın üzüntüsünü yaşıyor, ismini saydığım bu insanlar kadar sıkça olmasa da, yine aynı sitede makaleleri yayınlanan değerli araştırmacı-yazar sayın Ali Sait Çetinoğlu, dostum Doğan Akhanlı, saygıdeğer Av. Sennur Baybuğa ve Av. Erdal Doğan’dan kökü yalan bu makale hakkında görüşlerini bildiren açıklamalarda bulunmalarını bekliyorum.